glemt, hvad der kan komme i en nær Fremtid, saa at vi snart kommer til at fortryde, hvad vi have gjort, og tildeels med store Dyrkjøbelser have maattet vende tilbage derfra. Naar vi see lidt ud i Fremtiden, kan det ikke nægtes, at der snart maa komme en Sidebane til Ribe. Det vil ikke blot være en Retfærdighed mod denne saa haardt ramte By, som den høitærede Minister erkjendte, men det vil ogsaa være til stor Fordeel for selve Havnen ved Esbjerg, idet den derved vil komme i en let Forbindelse med den vestlige Deel af Slesvig, som netop har meget betydelig Trang til at komme saa hurtig og billig som muligt til det engelske Marked. Nu gaae jo mangfoldige Creaturer derfra over Tønning, men de ville de ad Banen blive ført nordpaa til Esbjerg (jeg troer ligesaa lidt som et andet æret Medlem, at man fra preussisk Side vil lægge nogen Udførselstold paa Creaturer), og det vil desuden være rimeligt, at jo lettere Forbindelsen bliver, desto større vil Productionen af Omsætningen ogsaa blive. Efter det Kjendskab, jeg i en tidligere Tid har erhvervet mig til denne Egn, maa jeg ansee det for utvivlsomt, at en Sidebane til Ribe og videre sydpaa vil aabne en meget fordeelagtig Forbindelse for den nye Havn. Det er jo et Savn, som i en lang Aarrække har været meget stærkt udtalt fra Egnen, der paa Vestkysten at faae en bedre Havn end den, man for Tiden har i Husum eller Tønning; det er ogsaa de Krav, der derfra have lydt, som idetmindste have bidraget meget til forskjellige Forsøg, ganske vist ufuldkomne, saavel paa et Havneanlæg ved Hjerting, som paa et ved Vallum. Altsaa kan man utvivlsomt gaae ud fra, at den Trang, som allerede har vist sig at være tilstede, og som ganske vist vil vise sig endnu stærkere i Fremtiden, maa føre til en Jernveiselangs Vestkysten og dermed til, hvad vi nu kalde en Sidebane til Ribe. Man har jo endog allerede seet omtalt, at baade Beboerne i Andre have kaldt paa en Vesthave, og jeg troer, Beboerne i Slesvig udenfor vort Lands nuværende Grændse — og de ville have endnu stærkere Opfordring dertil, naar en Sidebane til Ribe bliver bestemt ved denne Lov, hvad jeg troer, at alene Hensynet til denne Byes Opretholdelse maa kræve af os. Hvad enten man imidlertid vil bestemme Sidebanen strax eller ikke, troer jeg dog, at man ikke kan være i Tvivl om, at den maa komme meget snart; men saa bør vi ogsaa naa tage den med i Beregningen, og saa vil det da vise sig af de Oplysninger, der ere meddeelte i Forslagets Motiver, at der vil kunne spares 100,000 Rd., endog lidt over, ved at vælge den sydligste Linie, altsaa den ad Kongeaa-Dalen. At kunne spare et saadant Beløb forekommer mig dog under vore nuværende Finantsforhold, og hvor den hele Sum ikke er større end her, at være et Hensyn, som bør tages endog i en særdeles Grad; men dertil kommer jo, som sagt, ogsaa Hensynet baade til Byen Ribe og til Forbindelsen med den vestlige Deel af Slesvig og desuden Hensynet til den hele nordlige Deel af Slesvig; thi det er jo klart for Enhver, der kjender Forholdene, at det ikke vil være nok for den nordlige Deel af Slesvig, at der kommer en Sidebane til Ribe og længere sydpaa; men hele Veien langs Kongeaa-Dalen vil have sin store Betydning for Nordslesvigerne. Det er allerede udtalt af min ærede Sidemand (Termansen), og efter den Erfaring, jeg har, kan jeg stadfæste det, at der for Tiden er et meget stærkt Ønske hos dem om, at netop denne sydligste Retning maa blive valgt. Det er naturligt; thi netop i Kongeaa-Dalen lere jo fra gammel Tid alle Knudepunkterne for Forbindelsen mellem de forskjellige Dele af Nørre- og Sønderjylland, haade ved Skodborghuus, Kolding bro og Gredstedbro. Nu er det jo vistnok, at hvis man følger det, som Regjeringen har foreslaaet, vil det dog kun blive en halv Mils Vei Nord derfor, og Forskjellen vil altsaa ikke blive saa stor; men netop derfor kan jeg heller ikke indrømme den ærede Taler (Fjord), at det vil gjøre den store Forskjel med Hensyn til Toldgrændsen, han antog, om det ligger ved Styrkø Vei Nord derfor eller ikke. Det vil være aldeles forsvindende, Sædelighed den Befolkning der boer i denne Strækning af en halv Mils Vei i Byen, ikke er synderlig talrig. Seer man altsaa hen til disse Knudepunkter, der, som sagt, ligge i Kongeaa-Dalen, til den Imødekommen.